תנועת יש גבול

דברים שנאמרו במהלך טקס

הדלקת משואות

לישראל צודקת יותר, שוויונית יותר וראויה יותר.

הטקס התקיים ביום ד' , 11.5.2005, בערב בכיכר ע"ש אמיל גרינצוויג (מול משרד ראש הממשלה שבגבעת רם) בירושלים.

טקס בו הודלקו משואות להפסקה מידית של האלימות המיותרת והכיבוש של השטחים, לתיקון העוולות שהחברה הישראלית גורמת, לתיקון היחס לחלשים שבקרבנו ולתקווה לשלום עם כל שכנינו.

הדליקו המשואות:

סמדר בן נתן (עורכת דין), **חיים ברעם** (עיתונאי), **נורית חג'אג'** (הקשת הדמוקרטית המזרחית), **זאב טנא** (מהנדס מזון ומשורר רוק), **אלכס ליבק** (צלם עיתונות חתן פרס ישראל לצילום לשנת תשס"ה), **זהר מילכגרוב** (יש גבול), **רוחמה מרטון** (מייסדת ונשיאה של רופאים לזכויות אדם), **שמרי צמרת** (אסיר מצפון), **שאול צפני** (יו"ר ועד עובדי מטרודן), **אנה שלונסקי** (מכתב השמיניסטים)

ניגנו ושרו במהלך הטקס:
דוד בינרט, יאיר דלאל, אלעד הורביץ, נעם פאוסט

עולם אחר הוא אפשרי

ישי מנוחין:
כאן ועכשיו אנו מדליקים משואות לישראל צודקת יותר, שוויונית יותר וראויה יותר.

כאן, במקום בו נרצח חברנו אמיל גרינצוויג לפני 22 שנים, אנו מדליקים משואות להפסקה מידית של האלימות המיותרת והכיבוש של השטחים, לתיקון העוולות שהחברה הישראלית גורמת לבניה, בנותיה ושכניה, לתיקון היחס לחלשים שבקרבנו ולתקווה לשלום עם כל שכנינו.

עכשיו, ימים בהם מחנות הימין הכלכלי, החברתי והמדיני חושפים ללא בושה את פרצופם הנאו-ליברלי, שונא העניים והלאומני, אנו מדליקים משואות קריאה לכל חברי וחברות המחנה לשינוי חברתי לפעול יחדיו כדי לשנות פניה וסדר עדיפויותיה של החברה בישראל. אנו מזכירים לעצמנו שעולם אחר הוא אפשרי.

סמדר בן-נתן:
אני, סמדר בן-נתן, עורכת דין מתל אביב, מדליקה משואה זו כנגד משטר ההפרדה ההולך ונכפה עלינו על ידי ממשלת ישראל, ולמען הסירוב להיות מופרדים. לכבודה של טלי פחימה, שביקשה לחצות את מחסומי ההפרדה ויושבת כבר למעלה מתשעה חודשים במעצר; ולכבודם של כל האסירים הפוליטיים, הנמקים בבתי הכלא בתת-תנאים, ולמען שחרור כל האסירים הפוליטיים.

תל אביב רחוקה במיוחד מהכיבוש. כמה קל לחיות בה ולא להרגיש אותו. רק בשל עבודתי עם נאשמים, עצורים ואסירים המוגדרים "ביטחוניים", עם פלסטינים הנאבקים להדוף את גדר ההפרדה, עם סרבני שירות בצבא הכיבוש, ובבתי המשפט הצבאיים בשטחים, חודר האפרטהייד אל תוך רקמת חיי, ולא מרפה ממני.

משטר של הפרדה, "אפרטהייד" באפריקנס, קם ומתחזק בשנים האחרונות אל מול עינינו – מערכת חיים נפרדת לחלוטין לישראלים ולפלסטינים בשטחים הכבושים. הכניסות אל הכפרים הפלסטיניים חסומות, הכבישים מופרדים לכבישי מתנחלים וכבישי פלסטינים, מחסומים עוצרים את הפלסטינים בלבד, ערים וכפרים פלסטינים מוקפים בגדרות ובחומות, מופרדים מאדמותיהם הנגזלות, תושבים נדרשים לאישורים על מנת לעבד את שדותיהם. לצורך ברשיונות עבודה וכניסה לישראל כבר כמעט התרגלנו.

בראש ההפרדות עומדת ההפרדה בין דם לדם. הממשלה משלחת חיילים וטייסים "לחסל" פלסטינים, ובאותה נשימה אינה מסכימה לשחרר אסירים "עם דם על הידיים". ההפרדה והאפליה מובנות במערכת המשפטית ובבתי הכלא – הענישה, קציבת העונשים, השחרור המוקדם ותנאי הכליאה, כולם נפרדים, כולם מבחינים בין דם לדם.

כאשר אנו יושבים מן העבר הזה של החומה, בתל אביב או בכל מקום אחר, לא יודעים, לא חיים, לא רואים את מציאות האפרטהייד המתרחשת בשטחים, אנו משתפים פעולה עם ההפרדה. בואו נסרב להיות מופרדים, נגלה שותפות וסולידריות עם בני העם הפלסטיני, נראה, נחשוף ונאבק יחד נגד עוולות הכיבוש ונגד החיים המופרדים.

<u>חיים ברעם</u>:
כבוד גדול להדליק משואה כאן, בעיקר כאשר זוכרים את השורה הארוכה של אנשי שלום ושוויון שקדמו לנו בטקס הזה, שהפך למסורת מלבבת של מחנה השלום הישראלי.

חשוב לי להיות כאן כאיש העיתונות הכתובה, נוכח ההתקרנפות ההמונית בענף מאז אוקטובר 2000. רק מעטים מאתנו הצליחו לשמור אמונים לאידיאלים שלנו גם בעת הקשה הזאת, ומול עוינות גדולה בציבור ובקרב חלק מהעמיתים. אני מודה למזלי הטוב ולעורכים הרבים שעבדו איתי ב"כל העיר", על שאפשרו לי לכתוב את דברי הכפירה שלי במשך עשרים שנה בדיוק. ההזדמנות לכתוב שני טורים בכל שבוע, על פוליטיקה וספורט, תיעלה את המסר גם לציבורים לא שמאליים. והמסר הזה היה תמיד שלומניקי, סוציאליסטי (אם תסלחו לי על המלה הזאת) ואנטי גזעני.

העיתונות עבורי היא קריירה שנייה, שהתחילה רק בסוף שנות השלושים שלי ב"העולם הזה" הישן של אורי אבנרי. אני גאה בחברי העיתונאים בתקשורת המסחרית שכן שמרו על צלם האדם, שלא נישבו במקסם השווא של אריאל שרון, שלא היססו לתמוך בטובים שבנו, בסרבני השירות בשטחים הכבושים.

אני מקווה שנוכל להמשיך להגן על החלשים, למתוח ביקורת על החזקים, להוקיע את פגעי הרכושנות הנתעבת, להילחם נגד הכיבוש, נגד הגזענות ובעד אחווה יהודית-ערבית.

<u>נורית חג'אג'</u>:
אני, נורית חג'אג' מנהלת הקשת הדמוקרטית המזרחית, תנועה חברתית הפועלת מזה כ- 9 שנים למען חברה שוויונית, צודקת ורב תרבותית בישראל,מתוך השראה ממקורותינו המזרחים, מחויבת בהדלקת משואה זו לכבודם של הורינו שעלו לארץ וסבלו מדיכוי ומאפליה חברתית, תרבותית וכלכלית.

בהדליקי משואה זו, אני מחויבת לזכור ולפעול למען כל אלו שמידי יום נרמסות זכויותיהם הבסיסיות ברגל גסה: הזכות לדיור, לפרנסה, לחינוך, לבריאות ולביטחון. אל לנו לשכוח ביום זה את קורבנות הגזענות והאלימות: ילדי תימן, נפגעי הגזזת, קורבנות מערכת החינוך המוצאים עצמם בשולי החברה הישראלית בשל דעות קדומות ואת כל קורבנות המלחמות באזורנו.

אני מכבדת בהדלקת משואה זו, את כל הפעילות והפעילים בקשת הדמוקרטית המזרחית, הפועלים מתוך בעלות בית ומחויבות, מתוך עמדות ערכיות ומבלי לתבוע לעצמם את ליטרת הבשר - מול בעלי הבית, בעלי ההון והשררה הפועלים כבתוך שלהם.

<u>זאב טנא</u>:
שלא תדע עוד צה"ל

שתפרוץ ותפרח, שתגדל ותצמח
שהשמש תזרח מעליך
שתיתן בחיים ותדע ריגושים
ונשים ירדפו אחריך
שתזרום כמו נהר
כמו חולות המדבר
ותביט לעולם בעיניים
שתהיה איש שלם
שתהיה איש חולם
קל כמו קנה סוף על פני המים
ושלא תדע עוד צה"ל
שתעיז ותחכים ותוליד ילדים
ויאירו גם הם את חייך
שתשאף לשלמות
ותדבק בפשטות
מודע גם לכל מגבלותיך
שתקשיב לאחר
שתדע לוותר
שתפנים שכולנו כאן יחד
שתהיה איש חופשי
שתהיה אנושי
ותזכה לרוב אושר ונחת
ושלא תדע עוד צה"ל

<u>אלכס ליבק:</u>
אני, אלכסנדר בן נחמה ומשה ליבק זיכרונם לברכה, צלם, מדליק משואה זו למען חופש העיתונות. אני יודע שטקס זה נקשר בעיני רבים לשנאת ישראל, אבל אני מדליק משואה זו מתוך אהבה גדולה לארצנו. בתוך כל אחד מאתנו, על לוח ליבנו, לוחשות אבוקות שאנו מחכים ליום בו נוכל להדליק אותן בגאווה. הערב הזה אני גאה להצית את משואת העיתונות החפשית.

בשנים האחרונות אנחנו שומעים יותר ויותר הצהרות בנוסח: "אני לא יודע בכלל מה קורה כאן, אני לא קורא עיתונים".

יש לי הרגשה שאנשים אינם מתייחסים עוד ברצינות לתקשורת. אין לי ספק שאת היחס המזלזל הזה הביאה התקשורת על עצמה. היא הפכה להיות דוברת. דוברת של מקורות

ביטחוניים בכירים, של צה"ל, של הממשלה, של הפוליטיקאים או של אינטרסים כלכליים שאינם מייצגים אותנו, את העם. התקשורת אינה מעמידה עוד סימני שאלה. השחיתות הממסדית מוצנעת. נושאי מצוקה חברתית וזכויות אדם נדחקים לשוליים. מסרי העיתונות הכתובה והאלקטרונית הם על פי רוב פופוליסטיים. התחרות על כיס הציבור והפטריוטיזם שאיו רואה את האזרח מביאים את התקשורת למעול בתפקידה. התקשורת הפכה חד ממדית ומאחזת עיניים, מפתה את הקורא בעזרת מציצנות, רכילות, פורנוגרפיה, בידור זול ובעיקר היא מטילה אימה, במסווה של לאומנות מזוייפת.

אנחנו כעיתונאים חייבים להיות שומרי הראש. תפקידנו לדווח על האמת ולקבוע סדר עדיפויות ברור ורלוונטי לחברה הזאת בארץ הזאת היקרה לי מאוד. אהבת המדינה אינה מתבטאת בחוסר ביקורת, בהעלמת עין, בטשטוש ערכים ובחנופה לקורא. עלינו כעיתונאים להיות נוכחים בשטח, לחקור, לפקפק ולקבוע סולם ערכים ברור שכבוד האדם במרכזו. אסור לנו לתת יד למעמידי הפנים ולמאחזי העיניים. עלינו לצלם את המציאות ולא להציג תמונת עולם מסולפת.

אם לא נדע לכבד את עצמנו, לעמוד על דעתנו, לכבד את המקצוע שלנו – לא נכבד את הצורכים אותנו. אם לא נעשה את המוטל עלינו, אנחנו עשויים יום אחד להתעורר למציאות של חורבן חברתי ומדיני ולא נוכל אפילו להגיד" "אמרנו לכם"!

<u>זהר מילכרוב ודוד בינרט</u>:
עוד משמרת במחסום

עוד משמרת במחסום, מציאות או חלום?

- אם מציאות אז היא קשה, אם חלום אז סיוט,
של אסופה של עפוצים באמצע כביש אבוד,
באמצע הלילה, באמצע השטחים,
באמצע הקונפליקט, באמצע החיים,
השכפ"צ כבד, האחריות יותר,
חכו, חכו שנייה, הנה המ"מ מדבר...

- אתם כולם עולים עכשיו אל תעשו לי בעיות,
אין פה זמן לבזבז אז הנה העובדות:
כשאתם בודקים מכוניות לא להאמין לאף אחד,
תפרקו כל משאית כל חמור ובלבד,
שלא תהיה להם מדינה...
- אבל מה אם אני בעד?
- זה לא משנה אתה בכלל לא מיוחד.
- אבל מה אם אני שונא את שלטון הכיבוש,
וחושב שהוא מביא רק לסבל וייאוש,

ושוקל להתקשר לזאת מ"עובדה"?...
- יאללה סתום ת'פה ותעלה לעמדה!
נראה לך, שאכפת להם שאכפת לך?
יא שמאלני מטומטם, אתה בכלל לא בן-אדם,
כשאתה עומד פה, אתה סתם, מטרה בשבילם,
לא יהיה לעולם שלום,
עזוב שטויות, שים לב להתרעות,
הם זורמות, הם חמות, את השכל מטריפות,
יש חוליה של מחבלים שיצאה מאיזה כפר,
מוזר, שלא עלו עלינו כבר,
וולאק מאוחר, חלאס זהו סוף מסדר,
כל השאר מיותר, העיקר ההתנחלויות,
תתפרשו בין העמדות, תצפתו על הגבעות,
לא לאכול, לא לאונן, ובטח לא לטעות.

המאבק מזוין, בכל המובנים כמובן. וגם אני מזדיין, מצטייד, מתארגן, מתייאש, מתעשת, מרחם, מתבעת, מבקש להפסיק, ודי וחליק, ונמשך, המאבק הזה נשרך.

- הם מחמיצים שם בפנים, הכבושים, ריכוז המלח עולה ואיתו הציבור החולה,
ואנחנו, היפים, הנאורים, החכמים, התמים, והכי גרועים מכל –
אלה שלא יודעים לשאול, הם חיים בחלום של לבן וכחול.
ובחלום, ראיתי מלאך, משמיים בא אליי ואמר לי כך:
"הכרזה, הפרדה, הקפצה, אתרעה,
אלוהים לא ישמור פה על מה שברא,
אלימות לחירות, עוד גחל למדורה,
זה לא סתם עוד סיוט, זו המציאות המרה"

- יש שיירה, מפה עד עראפת,
בגוף שלי חוסם אותה, צועק: "לאט, לאט!"
בערבית, שלא יהיו אי-הבנות,
אחד נראה חשוד, ואני שם בין כוונות,
ו"יאללה, תחפף!", ו"תחזור בחזרה",
ו"בכלל לא מעניין אותי שהבת שלך חולה,
או כמה רע, ועצוב וקודר,
אתה נראה לי מחבל, אני נראה לך מפגר?!"

המאבק מזוין, בכל המובנים כמובן. וגם אני מזדיין, מצטייד, מתארגן, מתייאש, מתעשת, מרחם, מתבעת, מבקש להפסיק, ודי וחליק, ונמשך, המאבק הזה נשרך.

עוד משמרת במחסום, מציאות או חלום?

<u>רוחמה מרטון</u>:
אני רוחמה מרטון, שמחה להיות כאן איתכם, אנשים המאמינים באפשרות של שינוי.

דברים רבים במדינת ישראל ראוי להם שיעברו שינוי.

הכוונה לשינוי רדיקאלי, יסודי. לא משהו הבא לעשות את הרע קצת יותר טוב או יותר יפה.

כדי לעבור שינוי יסודי יש צורך בזעזוע. בשוק. זה נכון ברמה האישית והקולקטיבית.

לי זה קרה בשרות הצבאי שלי, במלחמת סיני, כשראיתי איך חיילי צה"ל, אנשי הגדוד שלי, מתעללים בשבויים מצריים ורוצחים אותם. לתדהמתי, אף אחד לא רצה לשמוע או לדבר על כך.

כך הבנתי כי טוהר הנשק הינו שקר וכי צה"ל אינו טוב יותר מכל צבא אחר בהיסטוריה.

אחר כך הבנתי שגם שוויון זה שקר, ושרומסים את זכויותיי כאישה ואת זכויות אחיותיי הנשים.

מאז ועד היום אני פעילה בארגוני זכויות אדם וזכויות נשים בארץ ובעולם.

לפני 17 שנים, בתחילת האינתיפאדה, ייסדתי את עמותת "רופאים ישראלים-פלסטינים לזכויות אדם". הבריאות הגופנית והנפשית היא זכות אדם יסודית אשר הכיבוש הישראלי רומס. העמותה קמה במטרה להתנגד לכיבוש ולהראות שיש אלטרנטיבה לדרך של שלטון צבאי וכוחנות המתבטאת ברצח, עינויים, מאסרים ומעצרים, גזל אדמות ומים, הרס התשתית האזרחית הפלסטינית, הגבלת החרות והחופש האישי והלאומי שלהם. בשבילנו, מאבק משותף של רופאים פלסטינים וישראלים מתוך סולידאריות, ללא גזענות והתנשאות, היא השקפת עולם והפעילות עצמה.

בשנות "אוסלו" העגומות שינתה העמותה את שמה ל"רופאים לזכויות אדם" והרחיבה את פעילותה בתוך החברה הישראלית: מאבק לזכויותיהם של מהגרי העבודה, לזכויות הבדואיים בכפרים הלא מוכרים ולאוכלוסיות המוחלשות ומאבק נגד הסחר בנשים. עדיין משימתה העיקרית של רל"א היא מאבק לסיום הכיבוש.

לכבודם של אלה שבחרו להיות פעילים מחוץ לקונסנזוס השבטי אני מדליקה משואה זו היום בתקווה שרבים בישראל יצטרפו אלינו.

<u>שמרי צמרת</u>:
אם יש דבר שלמדתי משנתיים בכלא ובמעצר זה להגיד מה שאתה חושב למרות מה שאתה חושב שיחשבו עליך. לא לוותר על האמת שלך אפילו אם עומדת מולך אי הסכמה, או אפילו אלימות, אפילו אם, לדוגמא, מישהו בא ודוקר אותך ברחוב. היום אני עומד מולכם, ידידים שלי, חברים לדרך. בעיניי אתם הקבוצה שבאמת מנהיגה את האזור הזה. בעיניי אתם אחד הסניפים של הקבוצה שבאמת מנהיגה את העולם. ואני הולך לומר לכם משהו שאולי לא יהיה פופולארי.

כל פעם מחדש, קבוצות בשמאל הרדיקלי צריכות להחליט אם הן קבוצות תמיכה או תנועות לשינוי המציאות. לא אני המצאתי את זה, אבל זה כל מה שיש לי להגיד, בעצם. כל פעם מחדש, קבוצות בשמאל הרדיקלי צריכות להחליט אם הן קבוצות תמיכה או תנועות לשינוי המציאות. אין שום דבר רע בקבוצות תמיכה. הן מעניקות הרבה נחמה למשתתפים בהם. אבל

אם הבחירה המוסרית שלנו היא להיות מתקני עולם, משני עולם, אז זו החובה המוסרית שלנו לא רק להיות צודקים אלא גם אפקטיביים; לא רק להיאבק את המאבק הנכון אלא גם להצליח בו.

בשביל רבים מכם, כמו שזה בשבילי כרגע, המאבק הנכון לתיקון עולם הוא המאבק בכיבוש. הכיבוש, קודם כל כי הוא ממרר את חיי הפלסטינים. הכיבוש, כי הוא הגורילה שתקועה בפתח ומונעת שינוי חברתי, כלכלי, סביבתי, מיגדרי, בישראל ובפלסטין.

ועבור אלו שנאבקים בכיבוש, אין ברירה מוסרית אלא להסתכל ולראות שהאמריקאים לא יצאו מויטנאם כי למדו לאהוב את הוייטקונג ולא ייצאו מעיראק כי יילמדו לשנן את מגילת זכויות האדם; שהצרפתים לא יצאו מאלג'יר בגלל שהפכו כולם למרקסיסטים. בכל המקומות האלו קורה תהליך אחד – מסה קריטית של תושבי המדינה מבינים שהכיבוש רע <u>להם</u>.
ובראיון של חמש דקות או עשר שניות בטלוויזיה, ובהפגנה, ובשיחה אישית - בכל סוג של פעילות פוליטית. אם אנו רוצים שיסיימו עכשיו את הכיבוש, אסור, אסור לנו לוותר על תושבי יד אליהו, שדרות, נצרת, אפילו הרצליה פיתוח. אסור לנו לוותר על מצביעי העבודה, ש"ס, הליכוד ושינוי. ולא לוותר עליהם אומר להקשיב להם. להבין מה מניע אותם לתמוך בכיבוש, ואז לדבר אליהם מתוך מחשבה על העולם שלהם, על מה שישכנע אותם – על הערכים שלהם, התקוות והפחדים שלהם. אם אני לא מקשיב למישהו לעולם לא אצליח להבין אותו. אם אני לא מבין מישהו, לעולם לא אצליח לשכנע אותו. זה נכון אפילו כשהצדק איתנו.

אז לכל הנאבקים לתיקון עולם ובמיוחד לחברי הנערצים עליי – אלו שנאבקים השבוע בבילעין, בכלא 4 ובמשרד קטן ברחביה. אני מדליק משואה זו לכבודכם, להצלחת המאבק שלכם, שלנו. היא תלויה רק בנו.

<u>שאול צפני</u>:
אני שאול צפני, בנם של ויקי ושלום, בן 34, תושב באר שבע, נשוי ואב לילד, נהג מזה שבע שנים, מתוכן שנה וחצי במטרודן. אני מודה לתנועת יש גבול על תמיכתה ועל ההזמנה להשתתף בטקס. לצערי, לא יכולתי להגיע בגלל הצורך לעבוד הערב.

כשנכנסה מטרודן לבאר שבע, התחלנו לעבוד בתנאי עבדות, עם שכר עלוב, ללא הפסקות. עשינו את צרכינו בבקבוקים, נקנסנו באלפי שקלים שלא כחוק (כך פסק גם בית הדין). אמרו לנו שאנחנו צינור להעברת כספים. יצאנו למאבק מהצודקים שהיו.

חוץ מההסתדרות, אף אחד בשמאל ובימין לא עזר לנו. שר התחבורה מאיר שטרית אמר שעשו לנו טובה שקיבלו עובדים כמונו לעבודה, וגיבה את מטרודן לכל אורך הדרך. גם עיריית באר שבע הייתה נגדנו. במהלך השביתה הכניס השר שטרית אוטובוסים זרים כדי לשבור את השביתה. חברת מטרודן שיחדה כ- 40 עובדים שלא הצטרפו לשביתה, והחלישו את מאבקנו. אילו היו מסתכלים קדימה, למרות חששם המובן, היו מבינים שיכולנו להשיג יותר ככל שיותר מאתנו היו שובתים.

ניהלנו מלחמה יומיומית כדי לשמור על אחדות השורות ולמנוע עריקה של שובתים שחיו בתנאים קשים, תחת חובות, במשך חמישה חודשים. ללא ההסתדרות לא היינו יכולים לשבות אפילו שבוע.

אחרי חמישה חודשים השגנו את רב דרישותינו. ההישגים הושגו בדרכים משפטיות. יחד עם זה, לא הצלחנו להשיג הסכם קיבוצי.

כיום אני מרגיש שהעובד הקטן במדינה חלש מאד מול בעלי ההון המגובים ע"י הממשלה. אני חושב שאם כבר מתבצעות הפרטות, יש לעשות זאת בדרך שונה ולהביא בחשבון את תנאי העובדים, במקום להעביד אותם 12 שעות ביום בשכר מינימום.

הפרטת התחבורה הציבורית נמשכת במקומות אחרים בישראל ואני רואה שוב ושוב שנהגים מנוצלים בערים אחרות חוששים לצאת למאבק. אנחנו מבטיחים שאם ניקרא בעתיד לתמוך בעובדים הזקוקים לעזרה, ובפרט בתחום התחבורה, נסייע.

תודה רבה לכל מי שתמך בנו ואני מקווה לעתיד טוב יותר לכולנו.

<u>אנה שלונסקי</u>:
אני, אנה שלונסקי, מדליקה משואה זו בשם מכתב השמיניסטים.

מכתב השמיניסטים נכתב ופורסם ע"י בני נוער שמסרבים לשרת בצבא כיבוש ודיכוי.
נולדנו באינתיפאדה הראשונה, ובגרנו במציאות של האינתיפאדה השנייה. איננו מקבלים מציאות זו ואנו חשים מחויבות להשמיע קול מחאה, ולקוות שצעירות וצעירים נוספים יקדישו מחשבה נוספת על ההשלכות של הגיוס שלהם.

אני מבקשת להזכיר את אלו שלא זכו להיות חופשיים בחג העצמאות – חברינו סרבני המצפון, שנכלאו בגלל שנשמעו לקול מצפונם, ולא הסכימו לפגוע בבני אדם. אלכס, אייל, מישה ויהל-אנחנו תומכים וגאים בכם.

אני מדליקה משואה זו בשם כל אלו המתנגדים לכיבוש, למען כל אלו הנפגעים ממנו.

"לכל אדם מגיעות זכויות היסוד- הזכות לחיים, שוויון, כבוד וחירות. חובתנו המצפונית והאזרחית היא לפעול למען הגנתן של זכויות אלו, על-ידי סירוב לקחת חלק במדיניות הכיבוש והדיכוי.

הכיבוש כרוך באובדן של צלם אנוש ופגיעה מאסיבית בחיי אדם. הוא פוגע בזכויותיהם הבסיסיות של מיליוני בני אדם וגורם להרג ולסבל יום-יומיים. הכיבוש לא תורם לביטחון המדינה ואזרחיה, אלא רק מזיק להם. ביטחון אמיתי יושג רק באמצעות הפסקת הכיבוש, פירוק חומת האפרטהייד וחתירה להסכם שלום צודק בין מדינת ישראל לבין הנהגת העם הפלסטיני,

וכלל העולם הערבי. הכיבוש משחית את החברה הישראלית, והופך אותה לחברה מיליטריסטית, גזענית, שוביניסטית ואלימה. ישראל מבזבזת את משאביה על הנצחת הכיבוש והדיכוי בשטחים הכבושים, זאת בזמן שמאות אלפי אזרחים ישראלים חיים בעוני מביש. איננו יכולים/ות לעמוד מנגד אל מול מצב זה, שהוא "חיסול ממוקד" של עיקרון השוויון.

ברצוננו לראות בחברה בה אנו חיים חברה רודפת צדק, אשר דוגלת בזכויות שוות לכל אדם ואזרח. מדיניות הכיבוש והדיכוי היא מכשול בדרך למימוש חזון זה, ואנו נסרב לקחת בה חלק. אנו מבקשים/ות לתרום לחברה בדרך חלופית, אשר אינה כוללת פגיעה בבני-אדם. אנו מאמינים/ות שיש דרך אחרת." (מכתב השמיניסטים 2005)